

Karl May

WINNETOU

vol 2

Autor: Karl May

Titlu original: Winnetou - „Gesammelte Reiseerzählungen“, Freiburg, 1893/ Band 8

Titlu: Winnetou vol 2 - Detectiv

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.albopress.ro

ISBN 978-973-701-712-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MAY, KARL

Winnetou / Karl May. - București : Dexon, 2018

3 vol.

ISBN 978-973-701-722-2

Vol. 2: Detectiv. - 2018. - ISBN 978-973-701-712-3

821.112.2

Capitolul 1 Detectiv

Nici n-a apucat bine să vadă lumina tiparului primul volum despre Winnetou, că mi-au și parvenit numeroase întrebări din partea cititorilor, dornici să afle cursul ulterior al evenimentelor. Acestea s-au desfășurat cu totul altfel decât am bănuț.

După o veritabilă cursă de călărie, sosirăm la vărsarea lui Rio Boxo de Nacitoșea, tinde nădăjduiam să ne aștepte vreo solie din partea lui Winnetou. Dar speranța noastră nu se împlini. Am găsit, ce-i drept, urmele unor oameni care fuseseră pe aici. Dar ce fel die urme! Erau leșurile celor doi *traders* care ne dăduseră informații despre satul kiowașilor. După cum am aflat mai târziu de la Winnetou, negustorii fuseseră împușcați de Santer.

Acesta vâslise atât de tare, încât ajunsese la vărsarea sus-pomenitului râu concomitent cu negustorii, deși aceștia plecaseră mult mai înainte din satul lui Tangua. Santer fusese nevoit să renunțe la nuggeții lui Winnetou; îl aștepta deci sărăcia. Atunci i-au sări; în ochi mărfurile celor doi negustori, pe care i-a împușcat, după ce-i pândise, probabil, dintr-o ascunzătoare. Apoi a șters-o împreună cu catării și cu mărfurile furate. Toate acestea le-a dedus, la sosiră, Winnetou, cercetând urmele lăsate de Santer.

Uciagașul nu și-a luat o sarcină prea ușoară. Să conduci de unul singur prin savană atâția catări încărcăți — e o treabă ce comportă serioase dificultăți. Pe deasupra, era și foarte grăbit, ca să nu-l ajungă urmăritorii.

Din păcate, se porni o ploaie oare ținu câteva zile și șterse toate urmele, încât Winnetou fu silit să se bizuie nu pe ceea ce vedea cu ochii, ci pe fel de fel de combinații. Foarte probabil că Santer, pentru a-și valorifica prada, se îndreptase spre una din așezările învecinate; astfel, apașii nu aveau altă soluție decât să le cerceteze pe rând.

Abia după mai multe zile irosite, Winnetou regăsi la agenția comercială Gater urma celui căutat: Santer trecuse pe acolo, vânduse toată prada și, făcându-și rost de un cal bun, pornise către est, pe fosta șosea Red-River. Winnetou se despărți de apașii lui, care i-ar fi complicat de aci încolo deplasarea; îi trimise acasă și hotărî să continue urmărirea de unul singur. Luase cu sine destui nuggeți; poseda deci mijloace materiale pentru o ședere mai îndelungată în sat.

Cum din acest motiv nu mai expediase nici un curier la Nacitoșea, noi nu știam unde se afla și încotro să-l urmăm. Am luat-o deci spre Arkansas, ca să ajungem pe drumul cel mai drept la Saint Louis. Regretam nespuse că nu-mi pot revedea prietenul, dar nu era nimic de făcut.

După un drum lung, sosirăm într-o seară la Saint Louis. Firește că prima mea grijă a fost să-l vizitez pe bătrânul meșter Henry. Când am pășit în atelierul său, meșterul tocmai lucra, la strung, în lumina lămpii, așa că nici nu auzise când am deschis ușa.

— *Good evening*, bună seara, domnule Henry! I-am salutat, ca și când ne-am fi despărțit abia în ajun. Ei, cum merge cu carabina? E gata?

Spunând acestea, mă sălta pe un colț al mesei, cum obișnuiam pe vremuri. Domnul Henry zvâcni de pe scaunul lui, se holbă la mine o clipă ca de pe alta lume, apoi izbucni, nebun de bucurie:

— Dumneata... dumneata aici?... Meditatorul... Expertul... afurisitul de Old Shatterhand?!

Mă strânse la pieptul său și mă sărută repetat, zgomotos, pe amândoi obraji.

— Old Shatterhand?! De unde cunoașteți acest nume? I-am iscodit după ce explozia de bucurie se mai potoli.

— De unde? Mai întrebi? Toată lumea vorbește de dumneata, cavalier teribil ce-mi ești! Ai ajuns un *westman* cum scrie la carte! Domnule White, inginerul secției vecine, ne-a informat cei dintâi. Erau numai laude în privința dumitale, așa să știi! Însă nimbul din jurul frunții ți l-a așezat Winnetou!

— Cum, așa?

— Mi-a povestit totul, absolut totul!

— Ce vorbești! A fost Winnetou pe-aici?

— Firește c-a fost!

— Când? Spuneți, vă rog!...

— Acum trei zile. Doar îi vorbiseși de mine și de vechiul doborător de urși. S-ar fi putut oare să vină în localitate și să nu mă viziteze? Mi-a zăgrăvit el cu de-amănuntul cam ce fel de *westman* ai ajuns. Bizoni, grizzly și așa mai departe! Te-ai ales până și cu rangul de căpetenie.

Continuă astfel încă multă vreme și degeaba încercam să-l întrerup. Mă îmbrățișa iar și iar, jubilând că mă îndemnase cel dintâi pe drumul Vestului Sălbatic.

Winnetou nu-i mai pierduse urma lui Santer și se ținuse după el până ia Saint Louis. După care plecă spre New Orleans. Din pricina grabei cu care se deplasa, n-am apucat să-l mai prind în oraș. Îmi lăsase însă vorbă prin Henry să vin și eu la New Orleans — dacă mă trage inima. Și m-am hotărât să plec cât de curând.

Trebuia, firește, să-mi îndeplinesc mai întâi obligațiile profesionale, ceea ce am și făcut a doua zi dimineața, încă la prima oră mă afluam cu Hawks, Stone și Parker în dosul acelei uși cu geamuri prin oare intrasem altădată ca să mi se verifice cunoștințele. Bătrânul Henry nu renunță nici el la plăcerea de a fi de față. Acolo se depanară o mulțime de povești, de relatări, explicații, ca să reiasă până la urmă că, dintre toate secțiile, a mea trecuse prin încercările cele mai grele și mai dramatice. Rămăsesem singurul în viață dintre experții grupei.

Sam și-a dat în zadar osteneala ca să obțină pentru mine o gratificație suplimentară. Ne-am încasat, ce-i drept, lefurile, dar nici un dolar în plus. Mărturisesc sincer că am predat cu un sentiment de amară decepție notele și schițele întocmite cu atâta căznă și salvate cu atâtea riscuri. Domnii angajaseră cinci experți și achitau acum doar o singură leafă, restul îl băgau în

propriile lor buzunare, deși își însușiseră rodul întregii noastre munci și indeosebi al eforturilor mele mai mult decât omenеști.

Drept care Sam improviza o cuvântare vijelioasă, dar nu obținu nimic decât râsete, în timp ce, împreună cu Will și cu Dick, era condus amabil către ușă. Plecai, firește, și eu, fără a mai privi înapoi. De altminteri, suma încasată era, pentru condițiile mele de atunci, destul de bunicică.

Eram, deci, hotărât să-l caut pe Winnetou, oare îmi lăsase la domnul Henry adresa unui hotel din New Orleans. Din politețe, dar și din devotament, i-am întrebat pe Sam și pe ceilalți doi tovarăși dacă ar vrea să vină cu mine. Ei însă preferau să rămână la Saint Louis, să se odihnească, în sfârșit, ca lumea, ceea ce, în nici un caz nu le-aș fi luat-o în nume de rău. Mi-am făcut rost ele schimburi și de alte obiecte trebuincioase, m-am gătit cu un costum nou, lepădând veșmintele indiene, și am luat vaporul spre miazăzi. Puținul meu avut, pe care am renunțat să-l mai car după mine, între altele și doborătorul de urși, l-am lăsat în grija lui Henry, care mi-a făgăduit să-l păstreze cu sfințenie. Tot lui i-am încredințat și calul, de care nu mai aveam trebuință. De altfel, socoteam cu toții că absența mea va fi scurtă.

Dar avea să se întâmple altfel. Ne aflam în toiul războiului civil, fapt pe care l-am trecut până acum sub tăcere, neavând nici o legătură cu evenimentele relatate, întâmplător, fluviul Mississippi era tocmai atunci deschis navigației datorită vestitului amiral Farragut, care îl readusese în stăpânirea statelor nordice. Totuși, călătoria mea cu vaporul întârzia mult din pricina măsurilor restrictive de tot felul, desigur încă necesare. Ajungând la New Orleans și întrebând de Winnetou la hotelul pe care mi-l indicase Henry, mi s-a răspuns că plecase în ajun, dar îmi lăsase vorbă că se află la Vicksburg, în căutarea lui Santer, și că, din motive de securitate, nu mă sfătuiește să-l urmez. Adresa lui mi-o va comunica mai târziu prin domnul Henry din Saint Louis.

Ce-mi rămânea de făcut? Mă trăgea ața să-mi vizitez rudele aflate în patrie și care, probabil, aveau nevoie de un ajutor bănesc; oricum, eram în măsură să-d ajut. Să mă fi întors la Saint Louis ca să-l aștept pe Winnetou? Cine știe dacă acesta mai avea posibilitatea să vină acolo...

Mă interesai dacă există vreun vapor gata de plecare. Găsii unul sub pavilion nord-american, care încerca să profite de acalmia de pe front pentru a pătrunde până pe coastele Cubei. Acolo se putea ivi un prilej să plec în Germania sau, deocamdată, la New York. N-am stat mult pe gânduri și m-am imbarcat.

Ar fi fost bine dacă-mi puneam în siguranță agoniseala la vreuna din bănci, în schimbul unui mandat de remitere. Dar ce bancă din New Orleans era pe atunci demnă de încredere? Apoi, nici timp nu prea îmi rămăsese. Până la plecarea vaporului mai trebuia să-mi fac rost de pașaport. Așa că am plecat cu banii la mine.

Pentru a nu stărui prea mult asupra acestei fatale împrejurări, voi spune doar că nu mai târziu decât în prima noapte, furăm surprinși de un puternic uragan. Ce-i drept, încă de cu ziua vremea se arătase vântoasă, dar călătoria

decursese normal până spre seară: nimic nu indica apropierea cumplitei furtuni. Ca și ceilalți pasageri, care folosiseră prilejul de a pleca din New Orleans, mă dusei liniștit la culcare. După miezul nopții am fost trezit de un tangaj și de un clocot îngrozitor. Am sărit din pat ca ars. Dar în aceeași clipă vasul se clătină atât de tare, încât mă prăbușii, și tot calabalăcul din cabina în care se aflau încă trei pasageri căzu peste mine. Cui îi mai pasă de bani în asemenea clipe, când viața atârână die un fir de păr?! Prin întunericul și zăpăceala ce domneau în cabină, mi-ar fi trebuit mult timp până să-mi găsesc haina și portofelul. Nu știu nici eu cum m-am dezgropat de sub povara ce mă strivea și am fugit — ba nu, m-am bălăbănit până afară, pe covertă. Vaporul se zbuciuma nebunește, fără răgaz.

Afară — beznă, să-ți scoți ochii. Cât ai clipi, uraganul mă trânti jos și un talaz uriaș se rostogoli deasupra-mi. Mi se părea că aud voci îngrozite, spulberate în vuietul furtunii. Fulgere spintecară văzduhul, unul după altul, luminând totul preț de o secundă. Zării niște stânci răpoase ieșind din apă, iar dincolo de ele mizea țărmul. Vasul se înșurubase cu botul între aceste stânci și, împresurat de talazuri, se frământa cu pupa în văzduh. Era pierdut. În orice clipă putea să fie rupt în bucăți. Bărcile de salvare fuseseră smulse. Cum să scapi dintr-o asemenea situație? Numai înot! Încă un fulger, și văzui călătorii întinși pe covertă, cramponându-se de obiectele din jur, pentru a nu fi măturați de valuri. După părerea mea, însă, tocmai lăsându-te în voia apei, puteai să mai speri în ziua de mâine!

Și iată, vine asupra-mi un talaz înalt cât casa; îl zăresc datorită luciului său fosforescent. Se aruncă asupra vasului care geme și trosnește, gata-gata să se facă țandări. Eu mă agăț cu toată puterea ele un stâlp de fier, dar în zadar: îmi scapă din mâini. Doamne, ajută-mă! Am senzația că talazul mă aruncă sus de tot, mă joacă, mă sucește ca pe o minge, apoi mă trage în adânc și mă ridică iarăși în creștetul lui. Nu fac nici o mișcare: orice efort ar fi zadarnic. Dar în clipa când talazul se va izbi de țărm, voi avea grijă să nu mă mai las târât în larg.

Să se fi scurs o jumătate de minut de când mă aflu în voia valurilor, dar mi se părea că trecuseră ore întregi. Deodată, mă pomenii aruncat în văzduh și aterizai între stânci, unde apa era calmă. Numai să nu mă tragă valul îndărăt! Mă zbăteam din răputeri, lopătam cu brațele, cu picioarele, într-un suprem și ultim efort. De fapt, exagerez dacă spun că acolo, între stânci, apa era „calmă“, pentru că e vorba de un calm foarte relativ. Leșisem, ce-i drept, din vârtoare, dar furtuna răscolea și răsturna oceanul, purtându-mă în toate sensurile ca pe un dop de plută jucat într-un vas cu apă. Avui însă norocul să zăresc prin noapte fâșia de pământ. Fără această fericită împrejurare, probabil că n-aș fi scăpat cu viață. Știam, deci, în ce direcție trebuie să înot. Și chiar dacă în iureșul elementelor dezlănțuite nu făceam decât progrese infime, atinsei totuși, până la urmă țărmul — deși într-alt chip decât mi-aș fi dorit. Apă și pământ — totul era negru ca păcura, încât nu le puteam deosebi ca să-mi aleg un loc prielnic de acostare. Orbecăind astfel, mă izbii cu capul într-o muche de stâncă. Parcă m-ar fi trăsnet cineva

cu toporul în creștet. Mai avui prezența de spirit să mă agăț cu mâinile de stâncă și să mă salt nițel, după care îmi pierdui cunoștința.

Când m-am dezmeticit, uraganul încă mai fierbea. Mă durea capul, dar nu luam în seamă durerea. Mai multă grijă îmi provoca faptul că habar nu aveam unde sunt. Mă aflu oare pe țărm, sau pe o stâncă ieșită din apă? Era cu neputință să mă clintesc din loc. Piatra era netedă și lunecoasă. Cu greu izbuteam să rezist furtunii care tot mai amenința să mă înghită. În cele din urmă, observai că uraganul parcă s-ar domoli. Și, într-adevăr, așa cum se întâmplă de obicei, se potoli curând, ca la un semnal. Ploaia încetă brusc și stelele se iviră pe cer.

La lumina lor mă putei orienta. Mă aflu pe țărm. Îndărătul meu apele mai clocoteau; în față se înălțau niște arbori răzleți. O luai într-acolo. O parte din arbori înfruntaseră cu succes furtuna; mulți alții însă fuseseră smulși din rădăcini, culcați la pământ sau târați în largul apelor. Zării apoi, ca printr-o păclă deasă, câteva lumini mișcătoare. Bănuind că sunt oameni, mă grăbii să ajung până la ei.

Erau, într-adevăr, niște oameni de prin partea locului, adunați în jurul unor case cărora uraganul le pricinuise mari stricăciuni. Uneia îi smulsese acoperișul, zvârlindu-l cât colo, în larg.

Ce mai uimire produse apariția mea! Se zgâiră oamenii la mine ca la o fantomă. Oceanul încă vuia bezmetic, așa că numai răcnind ne puteam auzi unul pe altul. Erau pescari. Uraganul aruncase vasul nostru pe una din insulele Tortugas, unde se înălța fortul Jefferson. În fort se aflau atunci închiși prizonierii de război ai Confederației.

Pescarii mă primiră cât se poate ele prietenoși, îmi dădură rufărie uscată și îmbrăcăminte — căci nu aveam pe mine decât pijamaua în care dormisem pe vapor. Apoi se împrăștiară să cerceteze coasta și să descopere pe eventualii naufragiați. Până dimineața fură descoperite șaisprezece victime, dintre care trei, dând semne de viață, au putut fi salvate. Ceilalți muriseră. Țărmul era semănat de epave; vasul sfărâmat, prova înfiptă în stâncă de care o izbise uraganul.

Eram, așadar, un naufragiat în cel mai deplin înțeles al cuvântului, căci nu mai posedam nimic; banii pe care îi agonisiseam zăceau în negura oceanului. Firește că regretam pierderea, dar mă și consola faptul că eram unul dintre cei puțini — doar patru la număr — care scăpaserăm de moarte. Avusesem, fără îndoială, mare noroc.

Comandantul fortului se ocupă de noi. Primirăm toate cele necesare, iar mie mi se oferă ocazia să mă imbarc pe un vapor care pleca spre New York. Astfel ajunsei acolo, în marele oraș, mai sărac chiar decât odinioară, când îl vizitasem pentru prima dată. Îmi lipsea până și curajul de a o lua iarăși de la capăt.

De ce am plecat la New York și nu la Saint Louis, unde aveam cunoscuți și puteam să mă bizui cu toată încrederea în ajutorul bătrânului Henry? Pentru că îi eram atât de îndatorat, încât nu mai voiam să abuzez de bunăvoința lui. Ei da, să fi fost sigur că dau acolo de Winnetou! Însă goana lui după Santer putea să mă dureze luni de zile, dacă nu mai mult. Unde să-l